

Driessen **Verf**
service op maat

Eindhoven Helmond

Tilburg

Roosendaal

Bouwman Tweewielers

**SERVICE
GLASHERSTEL BRABANT**

Tel. 076 5440590

DUDOK

RAMEN, DEUREN, KOZIJNEN
EN ANDERE HOUTCONSTRUCTIES

TIMMERFABRIEK

Inhoudsopgave

Voorwoord.
Programma 40-jarig jubileum.
R.v. Frankrijk jubileumweekend.
WVT al 40 jaar.
NK. Vrije renners ± 1980
2^e kerstdag.
Het is rose en het....
R.van de Borchwerf. ± 1970
De klassieke fout. 1993
Milaan – San Remo. 1994?
Een stukje GesGIEDschrijving.
Aan de pil. ± 1979
Zo gaat dat tegenwoordig. 2010
Komt die butie? 1970 - 2010
Er achter-aan.
11-steden fietstocht door Noord-Brabant
Gaan we op die toer?
Weekend Limburg. (Keutenberg)
Wielerloopbaan. van ±1980 tot ± 2040

door “de redactie”.

door de voorzitter

Op zijn sloffen. ± 1982
Ouwe lul op een ouwe fiets. 2009
Kilometervreters.
FC de Kampioenen.
Wielrenner Verledentijd T oekomst. door de koning
Trainen met de wielclub.
Zomaar een dag. 1984
Leve het uniform! ± 1990
Lotgenoten? ±1982
Ronde van Vlaanderen. 1989
De tijdrit. ± 1992
Hoe word je lid van een wielervereniging.
Ons moeder. 1970 - ± 1990?

Elke gelijkenis van karakters uit de verhalen, met werkelijk bestaande personen, bestaat helaas niet alleen in uw eigen fantasie, maar berust wel degelijk op onweerlegbare feiten.

Voorwoord

Voor u ligt het “programma boekje” voor het jubileum jaar van Wielervereniging Terheijden. Uit nostalgie in de vorm van het clubblad dat we allemaal toch wel een beetje missen. Maar, je ziet het meteen, het is geen echte. Er is geen type-lint, geen schaar en geen lijm aan te pas gekomen.

Niet groot en “glossy” maar simpel; zelfgemaakt. Eigenlijk dus zoals onze club. Eigen leden zetten wat herinneringen op papier. Geen prominenten geen spektakels; gewoon wat verhaaltjes. Er zullen ook best voldoende taalfouten in staan. Ach, we zijn nu eenmaal geen boekenclub.

Wanneer er in de begintijd van de wielclub iets afgesproken werd, kwam dit niet eens op papier te staan. Niet nodig; de betrokkenen waren er immers allemaal zelf bij en de besluiten (“Waar gaan we zondag koersen” of “Wanneer is de teeravond”) kon men wel onthouden.

Gied van Dorst heeft nog de voornaamste zaken uit zijn jubileumboek (“Van wereldkampioen tot...”) van het 25-jarig bestaan herschreven.. Inmiddels is de club gegroeid en weer in omvang afgenomen, is er een clubblad verschenen en weer verdwenen, zijn we bij de nationale bond aangesloten, hebben we dat lidmaatschap opgezegd en toch weer niet. We kregen aanwas van dichtbij en veraf (Ierland, Australie en zelfs Zevenbergschen hoek) en zagen ook weer veel leden vertrekken.(Ze zitten nu tot in Suriname). De jaarlijkse toertocht (“met medallie”) was jarenlang een succes maar is niet meer van deze tijd. Rik- en later bingoavond: idem dito. Hetzelfde geldt voor de veldrit, de wintertraining op rollen in de bar, in de gymzaal, of in het zwembad en zo zijn er nog wel meer zaken te noemen.

We weten wat het woord vergrijzing betekent en passen ons aan. Dat wil niet zeggen dat we binnenkort de sjoel-kampioenschappen in het Antoniushof gaan organiseren; er wordt nog wel degelijk gefietst! Zaterdag middag, zondag ochtend en dinsdagavond zelfs met twee ploegen. Er is nog alijd de competitie, de tourtochten, het clubkampioenschap, de veldtoertocht(en) en (voor sommigen het hoogtepunt van het jaar) de kermiskoers. We hebben nog de run-bike-run en de estafette-triathlon (met een h!) Onze leden rijden wedstrijden; o.a. bij de KNWU en bij de Brabantse bond (BWF). Er wordt deelgenomen aan grote tochten in binnen- en buitenland. Ook helpen we bij bv. de Terheijdenloop en schaatswedstrijden.

Eerlijk is eerlijk; zoals het momenteel voor heel Nederland geldt, moet ook voor Terheijden gezegd worden dat de wielersport betere tijden heeft gekend, maar het bestaat nog wel degelijk! In dat licht vieren we ook ons jubileum. 15 jaar geleden was het vanzelfsprekend dat de vele bevriende verenigingen en besturen werden gevraagd dat feest met ons te vieren; we kunnen dat nu gewoon zelf. Onze penningmeester heeft, met liefde voor de club, een budget vrij gemaakt en (al was het alleen maar uit respect voor Kees) daar zullen we binnen blijven.

Lees rustig het programma in deze nep-klepper door.
Met onze leden in gedachte is er getracht om “voor elk wat wils” te kiezen.
Hopelijk ziet u er enkele dingen bij staan die u mee wil maken: zorg dat u erbij bent.

Indien nodig: geef u tijdig op bij een van de commissie leden.

Programma 40 jarig jubileum wielervereniging Terheijden.

- Zondag 3 jan. Nieuwjaars receptie.
Voorafgaande aan deze receptie wordt er door een aantal leden een veldtoertocht gereden. Na het handen schudden wordtdoor de hoofdsponsor het jubileum-shirt aangeboden.
- Zondag 30 mei Jubieum toertocht.
In toertochttempo worden er 40 (hoe kan het ook anders) kilometers gefietst. Omdat we dan pas halverwege zijn, komt het totaal op die dag echter op 80 km. We denken dat er vanwege het jubileum nu ook renners mee gaan die doorgaans niet in de toertochten mee rijden. ?? Zie ook blz xx Dim J.??
- Zaterdag 3 juli Proloog Tour de France.
Toch het allermooiste voor een wielrenner om te kunnen zeggen dat je naar de tour gaat...Vertrek 's ochtends vanuit Terheijden per bus die ons 's avonds ook weer netjes terug brengt. Vrouw of zoon/dochter mee? Geen bezwaar! (1 introducee) Wel opgeven voor 6 juni.
- Zondag 4 juli Toertocht naar de Tour de France.
Op de fiets en met de franse slag, gaan we naar een mooi plaatsje waar de eerste etappe van de Tour de France langs komt. Daar wacht ons een heerlijke franse pick-nick, waarna we de reclamekaravaan en uiteraard: de renners in la Grande Boucle zullen zien. Mocht de afstand van zo'n 100 km iets te veel voor u zijn, dan zorgen we gewoon dat u een deel, of zelfs de hele rit per auto doet. Ook hiervoor geldt dat we graag ook bv. uw partner verwelkomen. Ok weer: op geven voor 6 juni.
- Zondag 1 nov. Veldtoertocht.
Een leuke aanvulling op de dag waarop het altijd mooi weer is. We willen de deelnemers aan het meest aansprekende laten weten dat we 40 jaar bestaan.....
- Zondag 28 nov. Overdekte wielermiddag. Deze mag u niet missen!
Beschut tegen de winterse kou gaan we na het wielerseizoen , binnen bij ??? nog wat nakaarten. Vanaf 14.00 uur: Een wielerforum. Een quizz, beelden uit de oude doos., aan de definitieve invulling wordt nog gewerkt maar alle leden en oud-leden moeten hier beslist bij zijn!
Natuurlijk zijn introducees ook hier welkom.

Aanmelden kan bij:

Ingrid Rompa

Dim Jansen

Frank van Maurik

Ronnie van Tetering

tel. 076 – 593 xxxx

tel. 076 – 593 4162

tel. 076 – 5498138

tel 076 593 4068

ingridrompa@ziggo.nl

D.jansen71@kpnplanet.nl

FrankvanMaurik@planet.nl

rvtetering@ziggo.nl

Ronde van Frankrijk jubileumweekend op 3 en 4 juli.

Zaterdag 3 juli 2010:

De 97^e editie van de Ronde van Frankrijk gaat van start op zaterdag 3 juli 2010 in Rotterdam. Leden van WV Terheijden zullen dan de altijd fraaie openingstijddrit kunnen meebeleven. Nadere info over tijdstip van vertrek volgt in de loop van 2010. Zeker is in elk geval dat het vervoer wordt geregeld met een bus naar Rotterdam en ook weer retour. De 1^e etappe wordt verreden op zaterdag 3 juli 2010 en zal bestaan uit een individuele tijddrit over 9 kilometer door het centrum van Rotterdam. De tijddrit mag vanwege de lengte van meer dan 8 kilometer geen proloog heten. Er wordt gestart bij het Zuidplein, niet ver van Ahoy. Dan rijden de renners een rondje via de Erasmusbrug, Boompjes, Willemsbrug en terug naar Het Zuidplein, om te finishen voor Ahoy.

Zondag 4 juli 2010:

Op zondag 4 juli 2010 vertrekken de renners voor hun 2^e etappe weer uit Nederland. Voor de officiële start rijden de renners door het Centrum van Rotterdam. De start is bij De Heuvelpark. Daarna gaat het via de Groene Kruisweg naar de Spijkenissebrug over de N218 naar de Zuid Hollandse en Zeeuwse eilanden. Het peloton fietst over de drie dammen, de Haringvlietdam, de Brouwersdam en de Oosterschelde Kering. Via Goes, Kruijningen en Woensdrecht komen de renners in België. De finish van de 2^e etappe ligt in Brussel. Er wordt gereden via Meise, als eerbetoon aan Eddy Merckx, die daar woont en in 2010 65 jaar wordt. Op deze zondag staat er een toertocht gepland naar Hoogerheide/Woensdrecht, waar wij langs het parcours de karavaan zien passeren. Vertrektijd wordt nog nader bekend gemaakt, maar zal op tijd zijn, daar het natuurlijk uitermate leuk is tevens de beroemde reclamekaravaan te zien passeren. Vanzelfsprekend zijn familieleden of niet fietsende leden ook van harte welkom. Na afloop van het spektakel gaat het Traais peloton op de fiets weer naar Terheijden. Voor die personen, die een enkele reis wilden fietsen, is in overleg vooraf vervoer terug te regelen. Het zal u aan niets ontbreken, want tijdens uw verblijf kunt u ter plaatse genieten van een heerlijke Franse Brunch met alle lekkernijen en nog meer en vanzelfsprekend zal ook het glas wijn niet ontbreken. Als jullie maar voor een prachtige zonovergoten dag zorgen.

Dim Jansen

Wielersport Vormt Terheijdenaren al veertig jaar!!

Beste WVT'ers,

Mijn eerste reactie over het jubileum was niet bepaald enthousiast. Vijfentwintig of vijftig jaar, ja dat moet je vieren. Maar veertig, dat is toch geen bijzonder rond getal! Toch maar even naar de definitie van een jubileum opgezocht en warempel, veertig jaar is toch een echt jubileum. Ik ben dus toch maar eens even gaan nadenken over de afgelopen veertig jaar. Ik was toen zelf 7 jaar en zat nog maar net op de basisschool van Prinsenbeek. Van Terheijden had ik nog nauwelijks gehoord, laat staan van WVT. Een tante van me kwam wel uit Terheijden, maar die was aangetrouwd en woonde er ook al niet meer.

Wielrennen bestond toen voor mij uit de jaarlijkse Ronde van het Liesbos, waar we met de hele familie in augustus naar gingen kijken. Per slot van rekening was dat voor de deur en de sfeer was er geweldig. Ik weet het nog goed, men vond toeclips en kromme sturen vooruitstrevend en deze waren toen niet toegestaan!! Het zou ook nog zeker vijf jaar duren voordat ik zelf überhaupt een fiets met krom stuur van mijn vader zou "lenen" om eens een keertje met wat vrienden naar Tholen te rijden. Mijn ouders wisten van niets en waren natuurlijk behoorlijk bezorgd waar ik bleef. Als aankomend renner snapte ik niet dat zij niet begrepen dat er uren en kilometers gemaakt moest worden en dat dit tijd kost. Pas toen ik zo'n beetje bij de KNWU koerste, kwam ik voor het eerst wat roze shirtjes tegen. De eerste naam die me dan te binnen schiet is die van Bob met z'n roze shirt en een geweldige schaalhelm. Fantastisch hoe die te keer kon gaan. Dat hij toen bij mijn Conny in de klas zat, dat wist ik toen ook nog niet.

Gaande weg ga ik zo mijn wielerveen eens overpeinzen en als je het zo bekijkt, dan is veertig jaar toch wel lang en bijzonder. Daar mag je dan best wel eens even bij stil staan. Nou is mijn leven bij WVT dus nog relatief jong en ben ik pas op leeftijd echt in het roze gekomen. Ik moet het dan ook doen met wat archiefmateriaal. Hoewel dat soms ook zeker de moeite waard is. Een citaat uit onze statuten: “De vereniging heeft ten doel het ten behoeve van haar leden mogelijk maken van het beoefenen van de wielersport en de wielersport te propageren en bevorderen en daarin een zodanig klimaat te scheppen, dat de beoefening van de wielersport bijdraagt aan de vorming van de mens, alles in de ruimste zin van het woord”(einde citaat). Voorwaar een prachtige tekst en voor de echte verhalen over Wielervereniging Terheijden verwijs ik graag naar de inhoud van dit boekje, waar leden, bestuurders en voorzitter(s) aan het woord komen.

Ik feliciteer u allen met dit mooie jubileum,

Marino van den Berg
Voorzitter

Nederlands Kampioenschap voor Vrije Renners.

Het moet zo ongeveer 1980 geweest zijn dat het Nederlands Kampioenschap voor “vrije renners” (trimmers zouden wij zeggen) in Woensdrecht werd georganiseerd. Zo’n zes verschillende leeftijdsgroepen gingen die dag strijden om de hoogste eer, de grootste beker en niet te vergeten het “Wilhelmus”

‘s Morgens om 9.00 uur vertrokken als eerste de “oudjes” van 60 jaar en ouder, vervolgens werden de voorstellingen door steeds jongere renners opgevoerd, met als sluitstuk de “jonkies” van 16-30 jaar, waartoe de meeste deelnemers van onze vereniging behoorden. Eén renner reed in een oudere categorie.

Met prachtig weer waren we al vroeg uit Terheijden vertrokken zodat we ook de andere categorieën konden zien acteren. (Uiteraard warme) broodjes en koffie van huis meegenomen en een Traais kampement opgezet langs het parkoers.

Eerst maar rugnummers ophalen in het lokale cafe. Hier zat warempel een heuse fanfare het “Wilhelmus” te repeteren. Later (bij iedere huldiging) werd ons volkslied

“live” door deze groep gespeeld voor de winnaars op het podium. Prachtig, al moet wel vermeld worden dat, naarmate de dag vorderde, de melodie van onze nationale hymne toch enigszins veranderde, waarschijnlijk doordat er (tussen de bedrijven door) nogal flink geofferd werd (en dan vooral aan Bacchus).

Tijd om te verkleden. De kleedruimte was gehuisvest bij de plaatselijke voetbalclub. Eenmaal de wielerkleding aangetrokken wilde een collega nog gauw een plasje doen. Hij ontdekte naast de kleedruimte een “plasgootje” en deed zijn waterige behoefte. Toen hij echter zijn plas met een drukknop wilde wegspoelen kwam het water onverwachts uit het plafond en bleek hij onder de douches te staan, zodat hij een half uurtje later nog steeds “redelijk bezweet” aan de start stond.

Zoals gezegd reed een lid van onze vereniging in een oudere categorie. Deze “renner” reed na de start in de eerste de beste bocht al rechtdoor langs de afrastering direct het Traais kampje binnen met de woorden:

“ik zit plat”. Na inspectie onzerzijds aan beide wielen, en het antwoord dat er toch echt nog twee volle tubes om zijn velgen lagen zei hij droogjes: “dan moet het vals plat geweest zijn”. Zijn koers zat erop.

Onze beurt. Meteen een goede start van ons clubje. In de eerste meters van de tweede beklimming van de Rijzende Weg hoor ik direct achter mij een flinke krak gevolgd door een gevloek en getier van jewelste;

Een van onze leden trapte door zijn brute kracht (voor de vierde keer in zijn carrière) zijn Shimano-Dura-Ace Cranckstel aan diggelen en versperde een passant de (vrij smalle) weg omhoog. Gelukkig geen verwondingen, maar wel einde wedstrijd voor hem. Ongeveer halfkoers vroeg ik aan onze “man van de plas- c.q. afvoergoot of hij al een beetje opgedroogd was.

Toen hij mij antwoordde, zag ik nog net iets uit zijn mond vallen, iets wat later bleek zijn gebit te zijn. Bij onze volgende doorkomst was hij nog steeds zijn tanden bijeen aan het zoeken, want niet het gehele peloton had zijn prothese weten te ontwijken. Ook hij kon zich (weer) gaan douchen. In de ultieme sprint wisten de overige leden zich niet te mengen om de ere-plaatsen.

Ons restte nog een koude douche; er waren namelijk al zo'n 400 renners die het warme water al hadden verbruikt. Nog even de rugnummers ingeleverd, (kleine)prijsjes opgehaald en de koers besproken onder het genot van enkele pilsjes.

Toen echter vond het "zat harmonieke" het weer tijd om te gaan spelen; voor ons een reden te meer om naar de toenmalige Bon Bini Bar in Terheijden te vertrekken om aldaar verslag uit te brengen van de dit weekend geleverde sportieve prestaties.

Zo, dit was (op verzoek van de jubileumcommissie) mijn verhaal over zomaar een koers uit het verleden. Bij een volgend jubileumjaar ik jullie vertellen over een wethouder die bij een wielervedstrijd een heus jachtgeweer gebruikte om het startschot te lossen en waarom er toen over het hele parkoers geen geluid meer was.

2^e kerstdag

Hoelang doen we dat nu al... op tweede kerstdag een uurtje sporten en daarna een uurtje nakaarten? Even de "groen-met-glitters-gezelligheid" ontvluchten. Het club-evenementje was (en is?) meer een stimulans om 's winters wat te blijven trainen dan een echte wedstrijd. De sportieve prestaties zijn bij de run-bike-run (voorheen de wintertriathlon) totaal niet belangrijk. Maar toch... Iedereen doet zijn best om zo snel mogelijk "er van af te zijn". Zodoende komt er vanzelf een winnaar uit de bus. In de eerste jaren konden we als eerste onderdeel nog badderen. Aanvankelijk in "de Spetter" en later in "de Wisselslag". Vervolgens gingen we bukfietsen om te eindigen met sjokken. Vroeger langs het kanaal; tegenwoordig rond de schans.

Destijds was er eigenlijk nog een vierde onderdeel: je moest jezelf en je materiaal proberen te beschermen tegen sabotage....

Degene waarvan werd verwacht dat hij als eerste uit het water zou kunnen klauteren, moest er niet van opkijken als "de concurrentie" het voorwiel van zijn fiets had verplaatst. Ook werd er ooit een snelle zwemmer geconfronteerd met strakke knopen; gelegd in zijn handdoek, zijn shirt, zijn sokken en in de veters van zijn schoenen. Hadden we naderhand tenminste iets om over te praten....!

Handelskwekerij Ad Snoeren

Molenstraat 75, 4844 AM Terheijden
Telefoon 01693 - 12 44, Telefax 01693 - 41 34

Het is **roze** en het bestaat 40 jaar.

De wielervereniging van Terheijden!

De simpele reden waarom/dat ik ooit lid ben geworden van deze club is **de kleur!!**
Sommige dingen gaan nooit over en bij mij is dat mijn lievelingskleur roze!

Om aan zo'n felgekleurd shirt te komen, moest je lid worden en aangezien fietsen een van mijn favoriete hobby's is, was die stap niet zo groot.

Ik heb een tic van roze en dat resulteert, behalve in wielerkleding in mijn favoriete kleur, ook in 2 roze fietsen; een racefiets en een mountainbike.

Jammer genoeg ziet bijna nooit iemand mij op die prachtige roze mountainbike rijden, want het is mijn winter- "werk" fiets en dat betekent 's morgens in het donker vertrekken en 's avonds in het donker thuis komen.....

Op mijn roze racefietsje heb ik in ongeveer 10 jaar tijd heel wat kilometers gereden en hij rust nu uit in de schuur, vervangen door een andere (waarvan ik de kleur niet noem).

En ik zoek alle fietszaken af voor roze accessoires: een fietsjack, helm, teller, bidon, handschoenen..... Gelukkig is de kleur terug van weggeweest, waardoor het assortiment weer wat groter is!

Zolang roze onze kleur is, blijf ik lid van WVT!

Ingrid Rompa

Ronde van de Borchwerf, ± 1970

Bestond de Terheijdense wielclub al, of was het nog net voor de oprichting?

Zij die er bij waren weten het niet precies meer. Het was in de koers van Borchwerf in Roosendaal en de Terheijdense renners hadden moeite genoeg om in het peloton bij te houden. Wat werd er gereden! Voor Tinus Fens, vaak toch één van de beteren, ging het te hard; hij moest lossen. Hoewel hij dapper door ging, werd het gaatje naar de staart van de groep toch steeds weer ietsje groter.

Nu was het parkoers op dat industrie terrein een beetje apart; men kon, buiten het zicht van de jurywagen, een stuk binnendoor...

Tinus kreeg van de speaker elke ronde wat aanmoedigingen vanwege zijn doorzettingsvermogen en het hielp want "plotseling" merkte de jury dat Tinus geen terrein meer prijs gaf op het peloton dat toch echt nog wel stevig door reed. Sterker nog; onze held begon beetje bij beetje weer wat van zijn achterstand terug te winnen. Tinus kwam elke ronde "loeihard" in de stijl van de tijdrijder voorbij de jury.

Even verder, waar men hem niet meer kon zien, deed hij rustig aan en nam de binnenweg, om vervolgens weer aan te zetten zodat hij “op snelheid” de jurywagen weer kon passeren waar de omroeper steeds enthousiaster werd. Het publiek en ook Tinus genoot van deze demonstratie. Het liep pas spaak toen Tinus weer in volle vaart de streep passeerde....met het jagende peleton achter hem aan....

Een “klassieker” van een voormalig klassieke renner.

Jaar: 1993

Plaats: BWF ronde Spinveld

Twee gelijktijdige feiten :

Feit 1: de bel gaat voor de laatste ronde.

Feit 2: een 40-jarig lid perst zijn ultieme en sterke eindsprint uit zijn benen en hele lijf.

Twee resultaten:

- 1) Diverse toeschouwers, waaronder ook enkele broers, veel leut;
- 2) DRIK (De Renner In Kwestie) enigszins ontgoocheld.

Milaan-San Remo

Mijn verhaal gaat terug tot wat we voor het gemak mijn “Zwitserse jaren” noemen (’91-’95). Zittend op de bank van ons appartement in Davos kijk ik naar Milaan-San Remo. Na afloop merkt Carin op; “goh da’s een kort rondje”. Ik leg ‘r uit dat die mannen die dag 300 km. hebben gereden en dat ze net naar een samenvatting heeft zitten kijken...

Later dat jaar rijdt w.v. Terheijden de toerversie van deze klassieker en heb ik me daarvoor ook aangemeld. Het is dan tenslotte voor mij maar een paar uurtjes van huis! Samen met Carin reis ik naar Milaan voor een paar gezellige dagen. Weerzien met oude bekenden en gezellig een stukske fietsen op zondag. Na een geweldige dag en avond in Milaan zouden we op zondag de langverwachte tocht rijden. Ik herinner me nog dat we “een ton” (lire) moesten afrekenen voor een paar potjes bier. Wisten wij veel dat de wijk Brera in Milaan “the place to be” was.

Die zondag hobbelden wij, in alle vroegte, in onze eigen auto achter de bus van “Guus Baggen” aan die door de w.v. was gecharterd. Zij hadden een reisleader aan boord die ons naar de plaats van vertrek zou loodsen. Na wat heen en weer gereden te hebben op een stuk snelweg, waren we er al snel achter dat we verkeerd zaten. Plots stond ik “geparkeerd” voor een tolpoortje. De snelweg-òp was voor mij het poortje n.l. open blijven staan omdat ik kort achter de bus reed. We hadden dus geen *biglietta*. Terwijl de bus langzaam uit het zicht verdween, stond ik een aantal Itakkers de huid vol te schelden die maar niet wilden begrijpen dat ik daar persé achteraan moest. Nadat we, na veel vijven en zessen, een boete van (weer) “een ton” had voldaan, konden we onze weg vervolgen. In Milaan vonden we godzijdank een taxichauffeur die ons, nadat we hem het adres van het startpunt hadden laten lezen, kostenlos(!) daarheen navigeerde. We troffen er nog net de bus. Mijn kompanen waren al vertrokken, het was dan ook al ver na het laatste mogelijke vertrektijdstip. In plaats van verstandig te zijn en in de auto er achteraan te karren, besloot ik achter de auto, met Carin aan het stuur, te proberen mijn achterstand in te lopen. Na een aantal keer fout te zijn gereden, sloot ik me maar aan bij een groepje Belgen die ik dientengevolge al drie keer voorbij was gereden. Waren het verdomme ook nog Walen. Dat had ik weer! Na een uurtje of wat met hen te hebben opgereden zag ik in de verte een paar roze stipjes die ons tegemoet kwamen. Din (de Ridder) en Ronnie (van Tetering) hadden bij een stempelpost van “de bus” gehoord dat ik in achtervolging was en waren mij tegemoet gereden! Van dat

beeld op mijn netvlies krijg ik nog altijd kippenvel! We lieten de Walen voor wat ze waren en zetten er een tandje bij. Tot overmaat van ramp trok Ronnie nog voor de Turchino “z’n versnellingsapparaat” stuk en moest noodgedwongen een deel van het traject bij Carin in de auto volbrengen. Later die dag liepen we de groep gelukkig weer in en kon hij, als een kind zo blij, z’n weg vervolgen op de fiets van een afgestapte collega. Na afloop hebben we Carin met een beitel uit de auto moeten verwijderen. Zij had er al die 12 uurtjes achteraan gesukkeld. “Zo, die weet nu tenminste ook hoelang 300 km. is. Wat nou kort rondje?!?” Ik ben inmiddels meer dan 25 jaar lid, waarvan ik al zo’n 20 jaar behoorlijk ver uit de buurt van Terheijden woon. Elk jaar krijg ik trouw een seintje van Cees “dat ’t onderhand weer tijd is om m’n contributieachterstand te voldoen”. Omdat het wielrennen bij deze club mij in de meest cruciale (puber) jaren van mijn leven het karakter en zelfdiscipline hebben gebracht, waarvan ik in mijn maatschappelijke loopbaan nog elke dag profijt ondervind, voldoe ik steeds trouw aan zijn verzoek. Ik won zo’n 25 wedstrijden. Een paar om trots op te zijn en de meeste van het niveau; “als het morgen maar niet in de krant staat”. Bovenstaand verhaal is voor mij echter meer waard dan al die gewonnen (en gestolen) zeges.

Nog altijd is de liefde voor de fiets niet over en rijd ik nog wekelijks een paar uurtjes. Inmiddels komt er ook wat “nachwuchs” aan in huize Rombouts! Daarbij heb ik qua fietsen vooral mijn hoop gevestigd op onze jongste telg. Als ik met hem een brug of viaduct op fiets, komt ‘ie zonder te hijgen boven. “Verstand op nul en blik op oneindig jongen, dan kom je er wel!” denk ik dan stilletjes. Dat laatste is vast wel te leren. En dat eerste; tja dat heeft ‘ie van z’n vader!

Corné Rombouts
Well (lb)

Een stukje gesGIEDschrijving.

Het waren sterke mannen die....

In den beginne.

Terheijden, het dorp gelegen in de polder waar dikke oude bomen schaduwen opwerpen in het weidse land. Terheijden, het dorp van vriendelijke gelovige mensen. Terheijden, het dorp met zijn keuterboertjes en kleine kaveltjes land. Terheijden, met zijn knusse huisjes, de molen en zijn vele gezellige kroegen. Het dorp waar zelden werd gevloekt maar hard gebeden werd, kortom: Het Terheijden van toen.

“19 augustus 1934” Terheijden staat op zijn kop wanneer hun inwoner Kees Pellenaars wereldkampioen wordt bij de amateurs in het Oost-Duitse Leipzig. Het hele dorp was op slag in de ban van het wielrennen. Alle koersen waar onze wereldkampioen aan de start verscheen werden omzoomd door jonge jongens en mannen die hierdoor besmet raakten met het wielervirus. Kees Pellenaars werd prof en zijn eerste koers als zodanig was de `Acht van Chaam` waar hij prompt 2^e werd achter de Belg Karel Kaars, die in datzelfde jaar wereldkampioen was geworden bij de profs in datzelfde Leipzig. Iedereen kwam in de ban van het wielrennen en als men een fiets had, ook al was het nog zo een oud vehikel, men monteerde er een hangstuur op en er werden onderlinge wedstrijden gehouden. Wielclub `De Favoriet` met als kartrekkers Frans Lodewikus en Huub van Oosterhout was een logisch gevolg van deze hype uit die periode.

In die tijd met een race fiets die niet meer was dan een doortrapper en zonder derailleur, op slechte wegen, zonder medische begeleiding, ploegleiders en soigneurs hun wedstrijden reden. Maar ook toen stond echter de vooruitgang van het materiaal niet stil er kwamen al fietsen met aan weerskanten van het achterwiel een tandwiel van verschillende grootte. Als je bergop moest fietsen kon je je achterwiel met vleugelhoeken losmaken en omdraaien. Bergaf volgde dan uiteraard weer hetzelfde ritueel.

Brasserie Cafetaria 't Markkantje
Uw adres voor bruiloften en partijen

Brasserie Cafetaria 't Markkantje
Markstraat 16, Terheijden
Voor-reservering: (076) - 5931390

*Diverse salades, koude
en warme buffetten*

Diverse hapjes en drankjes

Vergaderruimte aanwezig

*Brasserie à la carte,
met diverse specialiteiten*

De tijd vliegt, ook in die tijd.

1969.

In Terheijden opent Henk Rasenberg de Bon Bini Bar, (wees welkom Bar). Henk, zelf een begenadigd fietser, weet enkele andere wielerveden samen te brengen op de fiets en aan de toog. De bar wordt het clubhuis, de outfit bestond uit een zwart/wit geblokt peugotshirt met als sponsornaam `Bon Bini Bar Terheijden`. Op 1 januari 1970 werd de Wielervereniging Terheijden opgericht.

Het waren sterke mannen die...

De eerste leden van de nieuwe club waren Henk Rasenberg, Ad Nuiten, Tinus Fens, Christ Broekmans, Gerard Rasenberg en Din de Ridder.

Gezelligheidsvereniging en het stimuleren van de jeugd werden later de doelstellingen die betrekking hadden op de vereniging. Vele wedstrijden werden georganiseerd. Animo genoeg in die tijd. De jeugdronde in 1976 voor de leeftijdsklassen van 7 tot en met 14 jaar had in zijn totaal 268 renners aan de start. De BWF koers uit 1977 heeft in vier categorieën 186 starters.

Ook de wielers-cross georganiseerd met ingang van 1976 op het bijzondere zware parcours "De Schans" trok niet alleen vele bekende namen zoals Adrie van der Poel, Hennie Kuiper, Johan en Peter van der Velden, Patrick Tolhoek, Rudy van Vlimmeren en onze plaatselijke favoriet Geert van Tetering, maar ook veel toeschouwers langs het parcours.

Onder de bezielende leiding van Din de Ridder als voorzitter rijgen de evenementen met steun van het steeds groeiend ledenaantal zich aan.

Het waren sterke mannen die...

in die tijd van het 25 – jarig bestaan hun rondjes reden in het bos en over de slingerdreef. Met 173 leden was het plafond van het ledenbestand bereikt. De klepper was het clubblad van de Wielervereniging Terheijden. Leuke en nuttige informatie werd door de redactie maandelijks aan de leden aangeboden.

Kermiskoningen en Willem de Ridder trofees laten jaren vervliegen als sneeuw voor de zon. De groei van het ledental neemt zienderogen af, zeker gezien de actieve leden, terwijl de gemiddelde leeftijd ieder jaar met 1 jaar stijgt. De fair play cup doet zijn intrede voor mensen die voor of achter de schermen zich verdienstelijk inzetten voor de vereniging. In 1981 is wijlen Jan Driessen, de trotse winnaar van deze trofee.

1981: Jan Driessen met de Fiar-play cup.

Toertochten. Trainingen voor de jeugd en niet weg te denken de Trim-triathlon-Terheijden worden onder de vlag van onze Wielervereniging verreden. Bingoavonden, langebaanwedstrijden op de schaats, fietsvierdaagse en de Terheijdenloop worden mede met inzet van onze vereniging georganiseerd.

20 mei 1995.

De jubileumtocht ter ere van het 25 jarig jubileum wordt door vele fietsers verreden van het Brabantse Terheijden naar het Zuid-Hollandse Ter Heide, vallend onder de gemeente Monster. Gezien de kilometers terecht een monstertocht te noemen.

Het teruglopend leden aantal, zeker gezien het aantal fanatieke sporters, laten vele evenementen verdwijnen. Andere komen er voor terug, zoals de run-bike-run met Kerstmis, de trimmerscompetitie, de nieuwjaarsstocht/receptie, de Traai-out en de definitieve Veld – TOER – tochT. De laatste is een succesnummer van de wielervereniging Terheijden te noemen: het grootste sportevenement in de hele gemeente Drimmelen en wijde omtrek met in het jaar 2009, 861 deelnemers, plus meer dan 50 vrijwilligers die zich in willen zetten voor naamsbekendheid van de vereniging maar meer om al die sporters de ruimte te bieden om actief bezig te zijn met sportbeleving.

2009.

Het zijn sterke mannen die...

hun rondjes blijven maken op de fiets. Ook de mannen van het eerste uur, Henk Rasenberg, Din de Ridder en Ad Nuiten, geselen hun pionnen noch regelmatig, hierbij vele andere mensen letterlijk en figuurlijk achterlatend op hun weg. Het aantal overige sportievelingen was zoals eerder vermeld echter afgenomen. Hopelijk is bij de overblijvers de wil aanwezig om zowel actief als passief bij de te organiseren

evenementen terwille te zijn van de organisatie, zodat de Wielervereniging Terheijden nog een lang leven beschoren is.

Een 40 jarig jubileum is een hele tijd. Een zekerheid is dat het huidige ledenbestand bestaat uit personen opgegroeid in de juiste periode en uitgesneden uit het juiste hout, waarbij inzet, fanatisme en bereidwilligheid nog hoog in het vaandel geschreven staat. Al met al een gezonde basis om van deze mijlpaal voldoende te kunnen genieten en samen uit te zien naar hoe de wereld er uit ziet bij het volgende lustrum.

Het zijn sterke mannen die...

er in het verleden stonden, die er nu zijn en die er in de toekomst zullen blijven bestaan.

Fietsen is als ons dagelijks brood, niet weg te denken uit ons leven.

Gied van Dorst.

Aan de pil.

Het was bij het omkleden voor de ronde van Ulvenhout, jaren geleden.

We waren met zo'n man of zes uit Traaie in de woonkamer van een zus van de één of andere; een oud-terheijdense dus. Er was ook een "vreemdeling" bij; nog maar pas lid van de club, maar hij reed best hard.

We kenden hem verder nog niet echt goed en dat bleek even later wederzijds...

In die tijd was er nog maar pas een nieuw soort pepermuntjes op de markt gekomen van het merk "TicTac". Ze zaten verpakt in een, voor die tijd, apart doosje; klein, vierkant en transparant. Ook de witte dingen zelf hadden een vorm die we destijds niet meteen met snoep in verband zouden brengen.

Toen de persoon in kwestie het doosje bij iemand uit de broekzak zag vallen, keek hij de eigenaar vreemd aan.... Deze had het meteen door en fluisterde op samenzweerderige toon: "Als je niets zegt tegen de rest, krijg jij er net voor de start ook twee". Om er vervolgens nog aan toe te voegen: "Bij de trimmers is er toch nooit controle".

Zo gezegd zo gedaan; heimelijk was er de overdracht aan de achterzijde van het parcours. Vlug werden beide tabletjes stiekem ingenomen.

Wat zijn uitslag werd die dag weet ik niet meer precies, maar we kenden nu de ware aard van deze "loser".

Zo gaat dat tegenwoordig.

Zelf fiets ik nu al zo'n 40 jaar. Vroeger ook wat gekoerst maar, als je de 16e prijs in het kampioenschap van Blauwe Sluis (B-categorie) niet meerekent, zonder al te veel resultaat. Vervolgens gestopt om huisje-boompje-beestje redenen. Later wat gaan toeren en dat bevalt nog steeds prima.

Een tijdje geleden hoorde ik dat mijn kleinzoon (12 jaar inmiddels) ook "coureur" wilde worden.

Zoiets doet natuurlijk deugd, dus toen zijn verjaardag naderde, wilde ik hem graag wat extra verwennen. Op mijn vraag of hij een mooi wielershirt kon gebruiken, bekeek hij me wat achterdochtig. Hij wilde weten welk merk ik in gedachte had, wat voor materiaal en naar de aerodynamische eigenschappen. (Zelf wilde ik destijds "net zo'n trui als Eddy Merckx".) Toen ik hem voorstelde om dan maar een helm voor hem te kopen vielen de woorden "cool", "kleur-motief" en "lichtgewicht" plus nog enkele kreten waar ik nooit van gehoord heb. Verder moest het natuurlijk wel "staan" bij zijn kei-stoere zonnebril. (Een onmisbaar attribuut als je gaat fietsen?)

Een hartslagmeter heeft hij al van zijn oom gekregen; met frequentiemeter en ingebouwd piepertje dat het hem laat weten als hij moe dreigt te worden. De handige band waarmee dat ding aan zijn nog wat iele bovenlijf gebonden is, wordt ook gebruikt om zijn CD-speler vast te houden. (Hij keek me vreemd aan toen ik zei; dan lijkt het net of je ook "oortjes" hebt.)

Een zeer degelijke, maar vooral ook stoere, driepoot heeft hij (van zijn verjaardagscenten) aangeschaft zodat de fiets op de slaapkamer kan staan. Een paar vliesdunne "design" overschoenen in precies de juiste kleuren kreeg hij al van zijn buurman die tevens alvast een website voor hem heeft gemaakt. Zijn andere opa kocht voor hem de duurste wielerschoenen die hij kon vinden maar deze moesten (vanwege de kleur) direct worden omgeruild. Eigenlijk is hij er nog niet echt blij mee, want ze zijn van "een stom merk".

De kousjes die mijn vrouw aan hem gaf vielen wel erg in de smaak. Hij riep meteen:

"WOW..Oma! ...Witte... dat is nog eens retro!" Drie bidons staan er al klaar van diverse prof-ploegen maar "de goeie" zit er nog niet bij: niet zo erg want zo'n kruik is

toch te zwaar en vangt veel wind. Opa; dan mag jij mijn waterdrager wel zijn voorlopig.

Het ventje wil nog niet aan de compressie-kousen, al zou dat volgens hem wel 3% schelen. En uiteraard heeft hij ook een fiets.

U begrijpt inmiddels wel wat voor fiets mijn ventje van zijn vader heeft gekregen. Van het merk had ik nog nooit gehoord. Aangemeten door een computer, alles van carbon, 33 versnellingen, electronisch bediende derailleurs, 13 spaaks italiaanse wielen met daarop bandjes in de juiste kleur, een zadel waarop zijn kinder-kontje makkelijk drie grote rondes per jaar kan weerstaan, enz. enz

Het kilometertellertje op zijn stuur heeft vele malen meer gekost dan mijn eerste racefiets, maar dat geeft niet; tijden veranderen.

Toen ik hem vanmorgen, zoals afgesproken, op ging halen om een rondje te gaan maken had hij geen zin. Lekker zelf zo'n 80 km. gereden: heerlijk!

Komt die butie?

Elk jaar weer is het hetzelfde liedje. Penningmeester Kees moppert dat er weer een aantal leden een aanmaning in de bus hebben gekregen. Toegegeven; het is een heel bedrag wat je moet neertellen om lid te kunnen blijven van de club. Gelukkig kun je voor dat kapitaal wel gratis deelnemen aan de meeste evenementen en krijg je korting op de prijs van wielerkleding, maar toch...

Tot nu toe zijn er vier personen die dat handig opgelost hebben; als ere-lid hoef je immers niet meer te betalen. Jan van Tetering, Din de Ridder, Theo Mook, Ad Nuijten hebben er wel heel wat voor moeten doen.... en voordat het zo ver was:

Eenmaal, andermaal....

Voor wielrenners, en zeker voor degenen die bij de Brabantse Wiel Federatie (BWF) rijden, is Sint Willebrord het hol van de leeuw. Er komen veel coureurs vandaan en het publiek is er fanatiek. Toen Frans er in 1981 een wedstrijd reed was hij goed in vorm. De vele trainingskilometers werden rendabel. Halverwege de koers

wist hij te ontsnappen uit het peloton en pakte een mooie voorsprong. Slechts een concurrent, een plaatselijke favoriet, kwam nog bij hem aansluiten. Samen reden de twee flink door; de voorsprong op het peloton werd groter en groter. Het werd duidelijk dat dit duo de koers zou gaan beslisen. Helaas voor onze held stond de man waar hij mee vooruit zat bekend als een zeer sterke sprinter. Zelf was hij “een strijkijzer”. (Als hij voluit aanzette voor een beslissende sprint ging wel zijn achterste omhoog maar niet zijn snelheid) Ook lukte het Frans die dag niet om weg te rijden om dan alleen bij de meet te komen. Dan maar berusten. Hij was al dik tevreden met de fraaie tweede plaats die hij zou gaan behalen, Bovendien waren er altijd volop premies te verdienen op 't Heike dus werkte Frans goed samen met zijn strijdmakker. Tot zijn stomme verbazing werd onze Frans enkele ronden voor het einde aangesproken; “Je krijgt 200 gulden als je mij laat winnen”. De man die gegarandeerd de wedstrijd op zijn naam zou gaan schrijven begon aan zichzelf te twijfelen en wilde perse voor eigen publiek winnen. Frans hoefde niet lang na te denken. Hier werd hem een enorm bedrag geboden om te doen wat hij toch al ging doen; mooi tweede worden. Hij ging akkoord.

Laatste ronde: Frans rijdt hard op kop. De laatste bocht, driehonderd meter voor de finish: Frans komt er als eerste door met het sprint-kanon in zijn wiel. Nu gaat het gebeuren: nu gaat de heikesman vol aanzetten en Frans zal nog flink door moeten rijden om niet op grote achterstand te worden gezet...

Het ongeloofelijke gebeurde. De sprinter schakelde helemaal verkeerd en schoot ook nog uit zijn toeclips. Frans was op snelheid, hoorde het geratel en gevloek en met nog 200 meter te gaan zag hij dat hij zeker 20 meter voorsprong had..... Onder het motto “beloofd is beloofd” slaagde eerlijke Frans er nog in om tweede te worden. Het publiek van 't Heike wist echter genoeg.

Er achteraan!

Bij het rijden van een georganiseerde toertocht is het niet altijd even gemakkelijk om op de juiste weg te blijven.

Pijlen staan niet altijd op een zichtbare plaats en routebeschrijvingen zijn ook niet altijd duidelijk. Dit kan vervelend zijn; het zoeken om terug te komen op de juiste route, uit het ritme, de extra kilometers, de verloren tijd en noem maar op. De fout kan ook liggen bij de rijder (*). Vaak rijdt men, in blind vertrouwen achter een groepje aan. Wanneer dat mis loopt, zoekt men de schuld uiteraard niet bij zichzelf, maar bij het bewuste groepje. De wielersport heeft ruim voldoende jargon om uit te leggen wat men daar van vindt.

Een van onze (inmiddels ere-) leden reed ooit in Parijs – Roubaix 20 km. verkeerd met een hele lange sliert trouwe volgelingen in zijn wiel. Toen hij zelf de fout ontdekte, hield hij wijselijk zijn mond, ging rustig van kop af en liet zich ver terugzakken.....

(*) Er zijn gevallen bekend van mensen (toevallig ook lid van onze vereniging) die zelfs in Luik-Bastenaken-Luik, waar ze de gehele dag temidden van een sliert van duizenden deelnemers fietsten, er nog in slaagden om fout te rijden.

11-steden fietstocht door Noord-Brabant

In het kader van het jubileum van WV Terheijden staat er in het voorjaar van 2010 een toertocht van ± 80 km gepland door het schone Brabantse land. Het wordt een gedeelte van de 11-steden-tocht Noord-Brabant, die in zijn volledigheid ca. 210 km lang is. Liefhebbers kunnen de volledige tocht in het jubileumjaar vanzelfsprekend individueel rijden.

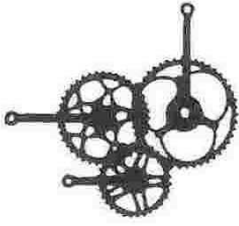
De 11 steden die we aandoen zijn respectievelijk: Oosterhout (startplaats), Dongen, Oisterwijk, Den Bosch, Heusden, Geertruidenberg, Klundert, Willemstad, Bergen op Zoom, Roosendaal, Breda.

Noord-Brabant is het noordelijke deel van het oude hertogdom Brabant, dat in het verleden verbonden was met het gebied dat ten zuiden van onze landsgrens in het huidige België ligt. Maar Brabant heeft ook een deel, dat eeuwenlang hoorde bij Holland. De noord-west-hoek vertoont landschappelijk dan ook een Hollands beeld. Ook het land van Heusden en Altena, het hart van Brabant rond Tilburg, het land van Dommel en Aa, de Kempen, de Meierij, het gebied rond de lichtstad en de Peel hebben een eigen karakter. Net zoals de bewoners in die streken. Hoe dan ook, er is een duidelijk verschil tussen westelijk en oostelijk Brabant en ook tussen haar bevolking. Vanuit fietsoogpunt is er nog een opmerkelijk feit. Van oudsher komen er namelijk veel getalenteerde wielrenners uit West-Brabant. Mannen van stavast met rauwe koppen, zeiden ze vroeger. Omdat onze provincie naar nu blijkt om te fietsen zo groot is, is de 210-km-tocht met name gelegen in het midden en westelijke deel,

zonder de hoofdstad Den Bosch te vergeten.

BEN EVEN WEG NAAR EEN VAN DE RIJWIELZAKEN VAN

JANUS VAN NISPEN

Ons adres voor rijwielen, sport-, tour- en kinderrijwielen
Mastbosstraat 82 - Tel. 218752

Ons adres voor bromfietsen en snorfietsen
Mastbosstraat 80 - Tel. 213372

A.T.B. en Race afdeling
Mastbosstraat 84 - Tel. 218752
Breda

Natuurlijk ook een eigen reparatie-inrichting aanwezig.
Donderdag na 13.00 uur gesloten

Telefax: 076 - 203739

Om vanaf een centrale plaats te beginnen, die tevens goed is aan te rijden met de auto volgepakt met fietsen starten onze monstertocht bij het restaurant van Golden Tulip in

Oosterhout. Hier starten we om 8.00 uur. De uitgestippelde route bestaat uit twee lussen (waardoor de tocht ook in twee etappes kan worden gereden). De eerste 90 km slingeren oostelijk van Oosterhout tegen de klok in, met Den Bosch als verste punt.

De tweede lus is met 120 km wat langer en gaat, met de klok mee, naar Bergen op Zoom, en terug. In Oosterhout, dat in 1809 door Napoleon tot een stad werd verheven, kan symbolisch gestempeld worden bij terugkomst. Vijf kilometer na de start halen we ons eerste symbolische stempeltje in Dongen. En rijden vervolgens richting Kaatsheuvel. Bij de kruising Y 1615 slaan we meteen rechts naar De Moer en Loon op Zand. We karren door Udenhout. Hier zien we veel boerderijen van het Kempische langgeveltype met een rieten wolfdak. Na 30 km bereiken we Oisterwijk. Dit stadje kreeg stadsrechten in 1213, maar ademt de sfeer uit van een dorpje. Op het Dorpsplein De Lind is het goed toeven, maar voor koffie is het wellicht nog te vroeg.

Enkele kilometers ten noord-oosten van Oisterwijk ligt het dorp Haaren en even verder Helvoirt, waar Vincent van Gogh nog kort gewoond heeft. We houden richting Cromvoirt aan, steken een kanaal over (afwateringskanaal) en fietsen Den Bosch in. Daar we de buitenkant van de stad aanhouden, zien we weinig van de schoonheid van deze culinaire hoofdstad. Vervolgens gaan we op zoek naar Vlijmen.

Met de koffie nog even wachten, want daarvan genieten we in het fraaie stadje Heusden, wat we bereiken na ca. 65 km. Geniet van de fraaie stadswallen in stervorm. Vervolgens op naar de Maas en dan via Sprang-Capelle, Waspik en Raamsdonk naar Geertruidenberg. Geertruidenberg, een stadje aan de Donge bij de Bergsche Maas, wordt gezien als Hollands oudste stad en kreeg stadsrechten in 1213. We vervolgen onze route naar Made en langs de N285 naar Zevenbergen. Daarna trappen we door naar Klundert. Dit mini-stadje met de uit 1583 daterende vestingwerken heeft een bijzonder stadshuis uit 1621 in renaissancestijl. Via de dijk van het Hollands Diep peddelen we naar het idyllische vestingstadje Willemstad. Tijd voor de lunch. We

hebben er tenslotte ca. 130 km opzitten. We vervolgen onze weg op een saai stuk van Willemstad, via Helwijk, Heijningen, Dinteloord en Steenberg, een voormalig vestingstadje, naar Bergen op Zoom.

Hier is het goed opletten, want de weg wordt vervolgd door het bos van de Wouwse Plantage naar de plaats met dezelfde naam, om vervolgens de stad Roosendaal aan de zuidkant te benaderen. Vervolgens het groen weer in naar Rucphen, Sprundel en Rijsbergen. Tussen de laatste twee agrarische dorpen zien we veel natuurschoon, met name het landgoed De Pannehoef. In het lieflijke Galder, een dorp met 1.000 inwoners, springt het bakstenen kapelletje met een toren uit 1500 in het oog, voordat we langs het Mastbos onze tiende “stempelplaats” Breda aan de buitenkant binnenfietsen. De slanke toren van de Grote of Onze-Lieve-Vrouwekerk op de Grote Markt houdt onze blik vast. We kennen Breda als fraaie Baroniestad met rijke voorbeelden van Brabantse gotiek. Vervolgens heel goed zoeken naar de ANWB bordjes en de richting van Bavel en Dorst op. De kunnen de finish ruiken want met nog 5 kilometer te gaan duiken we Oosterhout, onze vertrekstad weer in. Het leven is goed in ons Brabantse land, zeker ook op de fiets. Veel plezier.

Dim Jansen

Gaan we op die tour?

Het zal ongeveer 1969 zijn geweest. In Terheijden reden een aantal jongelui de “Toer de Traais”. (De organisator van toen (Paul Reniers) heeft in 2009 het vak nog eens opgepakt en verzorgde een goede BWF-ronde in Hooge Zwaluwe.)

De inspiratie kwam duidelijk vanuit La Grande Boucle. De overwinning van Jan Jansen (1968) zal er ook mee te maken hebben gehad. De renners hadden zichzelf namen aangemeten als “de hoop van de Huijgensstraat” en “de beul van de Bergen”. Zelf was ik nog te klein om mee te doen, maar een broer van mijn vriendje (*) was een van de favorieten, vandaar dat ik meerdere “etappes” heb gezien.

Vaak was de finishlijn getrokken voor het kapelleke; zodoende was er een tribune aanwezig. Er waren korte en lange tijdritten en gewone wedstrijden. De leider in het klassement was te herkennen aan een gele sjerp. Was het de sport zelf of de sfeer die er toen heerste die er voor zorgde dat ik belangstelling voor het wielrennen kreeg?

Pas zes of zeven jaar later zou ik voor het eerst meedoen bij een wedstrijdje van “het vakantiewerk” in Terheijden en nog later bij de wielervereniging op zaterdagavond. Vanuit de bar reden we het “rondje Haagse Beemden”. Ook toen waren er tijdritten: individueel, als koppel, als ploeg en zelfs: met een dame als “handicap”! Henk Rasenberg en Ad Nuijten leerden me de beginselen. Van Peter Kloosterman had ik een oranje shirt gekregen, de tijdsmeting geschiedde met een duivenklok die zelden haperde en ik voelde me een echte wielrenner!

(*) De renner waar naar verwezen wordt is een zoon van Sweep, destijds de Dirk Scheringa van Terheijden met zijn Boerenleenbank. Deze was zijn tijd ver vooruit want op de hele wereld was er nog geen sprake van geld-uit-de-muur maar hij liet zich toch vol trots al “Pinneke-Sweep” noemen.

Weekend Limburg (Keutenberg).

Velen onder ons hebben dit weekend wel eens meegemaakt of anders toch op eigen initiatief ervaren. Lekker fietsen zaterdagmorgen/middag en dan zondagmorgen weer iets minder fris op pad om volgens het programma de Keutenberg (voor sommigen dus de 1^e keer) te ontmoeten. Je voelt je redelijk goed en de benen zijn okay.

Je trapt gezien de aanrijroute nog op het buitenblad en weet dat de Keutenberg spoedig zal verschijnen.

Je hoort en ziet dat we eerst linksaf gaan en na circa 500 meter rechtsaf en meteen linksaf en dan

Dan doemt daar plotsklaps die 23% helling op en voordat je kunt bedenken dat je op je fiets kunt schakelen sta je geparkeerd!

Dat is nou gewoon de leut van diegenen die het wel wisten!

Wielersloopbaan.

Pus minus 30 jaar lid. De wielersclub 40 jaar oud en zelf ben ik 50 jaar jong. De vereniging maakt al een tijdje deel uit van mijn leventje. Dus wat krijg je dan? Herinneringen. En die zijn bij eenieder anders, waarschijnlijk staat dit boekje er vol mee.

Met geen gram talent en het koersinzicht van een banaan, een aangeboren hekel aan trainen en het herstellingsvermogen van een koalabeer, klimcapaciteiten van een blokklood en een sprintsnelheid waar een zwangere schildpad zich nog voor zou schamen; toch maar een fietske gekocht.

Het heden met het verleden vergelijkend kom ik tot de conclusie dat ik nog wel 30 jaar lid moet blijven om toch enig spoor van vooruitgang te kunnen ontdekken.

Dat mijn wielerscarrière nog niet van de grond is gekomen ligt uiteraard niet aan mezelf. Verantwoordelijk hier voor zijn de diverse besturen door de jaren heen (*)

Met de juiste wielersadviezen – mentale begeleidingen – eet- en slaapgewoontes – en zo af en toe eens een bemoedigend schouderklopje plus een [luisterend] oortje, had mijn prijzenkast minimaal 7 keer uitgebreid moeten worden.

Maar rancune is mij vreemd, dus jongens, zodra het mogelijk is, ga ik jullie uit de wind houden. Is dit van korte duur, dan weet je aan wie het ligt.

(* Note) De penningmeester wordt van deze tenlastelegging buiten schot gehouden natuurlijk [eerlijk is eerlijk].

Ik spreek de hoop uit dat onze nieuwe jonge, frisse koning een dusdanig bestuursapparaat ontwerpt wat zijn weerga niet kent, alleen dan, komt het, heel misschien, allemaal nog goed met mijn wielerloopbaan. [Raar woord trouwens; WIELERLOOPBAAN].

Ik groet u allen; eeuwige wielerbelofte Frank van Tetering

**Industriële
verlichtingsarmaturen**

o.a.
Halogeenarmaturen 300-1500 Watt
Schijnwerpers voor floodlighting, sportveld-
en terreinverlichting Vm 1000 Watt
Reflectorarmaturen voor Industrie
Openbare verlichtingsarmaturen

- **Uitstekende kwaliteit**
- **Concurrerende prijzen**
- **Perfekte service**

exklusief voor Nederland:
Handelsonderneming

IMCECO
Postbus 66
4844 ZH Terheijden, Tel.: 01693-3152-3153
Telefax: 01693-3855

Op zijn sloffen.

Het overkomt iedereen wel eens. Je bent iets vergeten.

Toen een niet nader genoemd lid van ons ooit bij “de ronde van Vosmeer” aan kwam stonden zijn race-schoenen nog thuis.

Het “normale” schoeisel waarmee hij in de auto had gezeten waren zgn. “slippers”.

Daar kun je wel mee fietsen, maar toch iets minder goed. De koersfiets was toen nog uitgerust met teenhaken en toeclips-riemen. Die riemen werden extra aangetrokken en zo zou het wel gaan...

Het zal de lezer niet verbazen dat de prestaties toch niet optimaal waren: al na enkele rondjes zou onze renner worden gedubbeld door het peloton.

Toevalligerwijs was een ploegmaat in dat peloton er net achter gekomen dat hij een leeg lopende tube had. Er werd dus om een andere fiets geroepen, geremd, afgestapt, van fiets gewisseld en weer opgestapt.

En wat vond hij nou het ergste: dat de slippers nog in de toeclips hingen zodat er geen ruimte meer was voor zijn leren koersschoentjes of het feit dat er zo veel bekenden tussen het publiek stonden die het allemaal heel goed gezien hadden?

Ouwe lul op een ouwe fiets

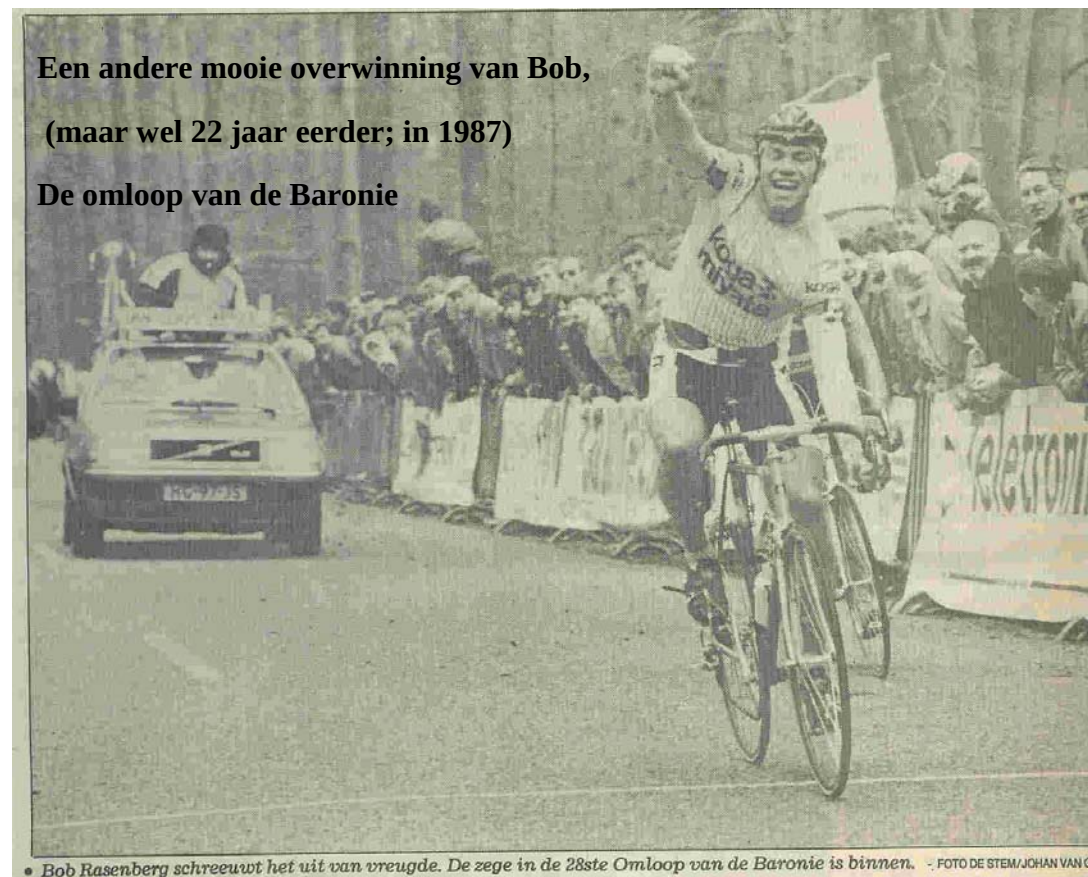
(Het verschil zit hem in de kleding)

Acht van Chaam 2008, genoeg bier op om wat harder te praten, schuin vanuit het café over de dranghekken kijkend naar de amateurs (elite tegenwoordig), roep ik in het luchtledige: “Wacht maar, volgend jaar doe ik ook weer mee!” Ik zag niemand schrikken en niemand nam het serieus. Ik ook niet eigenlijk.

Af en toe wat hardlopen en schaatsen is best leuk, maar het is geen wielrennen. Dus ternauwernood WV Terheijden van de opzegging bij de KNWU gered en een licentie aangevraagd. Dan beginnen de trainingsritten op het Moleneind. Wekelijks is er vooruitgang, met een 9^e plaats in de spekgladde natte ronde van Made als eerste teken van opleving, kwestie van gewoon op de fiets blijven zitten (al bleek dat later op de weg naar huis nog niet zo vanzelfsprekend). Stapje voor stapje blijft de vorm verbeteren en natuurlijk mik ik op topvorm eind juli begin augustus. In Philippine doe ik echt mee voor de overwinning en mag ik met de uiteindelijke derde plaats weer eens op het podium klimmen. Het voelt goed, maar een wedstrijd winnen, dat is nog wat anders. Dat iedereen je die dag (toch minimaal een beetje tegen zijn zin) voor moet laten gaan.

Acht van Chaam 2009, het is mooi weer, altijd prettig voor iemand die zichzelf graag als mooiweerfietser wil zien. Weinig wind, maar toch een beetje. Het valt wel uit elkaar vandaag. Alleen wanneer? Ik denk vrij snel, maar je weet het nooit. Ik sta ver vooraan bij de start, maar na het geneutraliseerde gefriemel zit er al snel bijna niemand meer achter me. In de tweede ronde schuif ik toch vlot naar voren, de benen zijn niet slecht. Er rijdt drie man voorop, waarom rijdt niemand?, ik spring er naar toe. Niemand in het wiel, zo hoort dat, de rest moet zelf het gat dichten. Na wat schermutselingen komen we met een man of negen voorop. Een flink gat, de rest zou kansloos moeten zijn. Half Traaie staat bij de kroeg net na de finish en die gaan tekeer, alleen al omdat ik in de kopgroep zit. Maar de samenwerking is niet zoals het zou moeten, ik probeer steeds het groepje rond te laten draaien, maar er zijn er teveel die nu al aan de sprint denken. Stef geeft de bidons aan (ik mis er geen) op zijn sokken en ziet dat ik fris zit. Er komt een groepje terugbij en bij het ingaan van de laatste ronde sluiten er nog eens negen man aan. In Chaam rijden we vandaag niet met zevenentwintig man naar de meet, er rijdt nog wat weg in de laatste ronde en ik weet zeker dat ik daarbij zit. Halverwege de laatste ronde demarreert die jongen waarmee ik daarstraks een keer een gaatje dichtreed. En? Niemand? Dan ga ik, maar wel alleen. Die 13 gaat vlot rond hier tegen de wind. “Kom op, pak aan!” Ik trek vol door tot we linksaf draaien richting finish. Het is nog wel zo’n 2 km, maar we hebben toch een mooi gaatje. Wind mee, hij neemt goed over, nu ik weer, voluit, als ze ons pakken, dan zullen ze ervoor moeten rijden. Ik zie een man of vier achter ons aankomen, jammer, want die vallen niet stil. De rotonde, nog 1000 meter, nu kom ik weer op kop, ik trek door tot het gemeentehuis en ze pakken ons niet meer terug. Nog 500 meter, wat nu, hij neemt niet over, het zal toch niet waar zijn. Verdorie, hij moet nog één keer, het pak wolven komt met de seconde dicht, met 50 meter kun je niet veel

pokeren. Ik roep: “Kom op, we worden één en twee!”, maar ik denk: “We verprutsen het, zo dicht bij de meet!” Gelukkig, hij zet aan, ik voel een opluchting. Hij versnelt nu voor de sprint, maar nog niet voluit. Nog 200 meter, en nu geef ik alles, jou heb ik! Ik voel niks, ook mijn benen niet, ze gaan zo snel mogelijk rond, maar waar is de rest, waar is de finish, al die spandoeken, ik zal toch niet? Dat kan niet! De streep! Ik win de Acht van Chaam!

Kilometervreters.

In de voorbije 40 jaren zijn er door onze leden ruim heel wat kilometers afgelegd. Als we er voorzichtig van uitgaan dat een lid gemiddeld 3000 km per jaar rijdt en laten we ook zeggen dat we gemiddeld 100 leden over die tijd hadden dan komen we op $40 \times 100 \times 3000 = 12$ miljoen km.

FC de Kampioenen.

Het is niet voor iedereen weggelegd om te winnen. In een koers met 100 vertrekkers zijn er 99 verliezers. Om uitgerekend te winnen in een kampioenschap is nog moeilijker! Een aantal van onze leden zijn daar toch wel eens in geslaagd.

Voor de winnaars van het Terheijdens kampioenschap (25 jaar lang verreden onder de naam “de Willem de Ridder Trofee”) en voor onze clubkampioenen, maar ook voor bv. de kermiskoningen en de winnaars van de clubcompetitie, verwijzen we naar onze mooie website (WWW.WVTERHEIJDEN.NL). Deze is al jaren gelezen door Dick van der Kolck emaaht en wordt door hem keurig bijgehouden!

Cees Daamen	BWF kampioen categorie trimmers 1999?
Frans van Dongen	BWF kampioen A-categorie 1986?
Theo van Mook	BWF Kampioen: 1995, 1996, 1998, 1999, 2001. NK WFN 1998, 2003, 2005, 2007. WK ICF 2004, 2006. WK UCI 2005, 2007. WK (Radweltpokal) 2002, 2007.
Mario van Nispen	NK voor fietsenmakers (het jaar nul?)
Bob Rasenberg	NK klassementrit op de baan junioren
1982	District Kamp. cyclocross jun. 1982/1983 NK Studenten Emmercompascuum 1985? NK omnium Amateurs winterbaan Ahoy' 1985-1986? NK Studenten Groesbeek 1990? District Kamp 1990 op de gazelle van nu)
Din de Ridder	KNWU districtkampioen Veteranen 1984
Corne Rombouts	NK Medice en paramedici 1995 en 1996
Ronnie van Tetering	BWF kampioen categorie trimmers 1995
Rene Verdaasdonk	BWF kampioen categorie trimmers. 1985?
Marcel Verhagen	Wereldkampioen St.Johann 1997?
Erik van der Wiel	BWF kampioen categorie trimmers 1994
Rocky van Zundert	BWF kampioen A-categorie 1998?

Maar de aller- aller mooiste titel volgens vele kenners is toch wel in 2009 door Stef van Zundert binnen gehaald: Het kampioenschap van de gemeente Drimmelen in de B-categorie!

Helaas komt dit lijstje uit het geheugen van enkelen en zal dus waarschijnlijk niet compleet zijn. Ook de jaartallen zijn vaak onbekend. Excuses hier voor.

Wielrenner: Verledentijd - Toekomst

Vanaf mijn 10^e verjaardag ben ik begonnen met triathlon. Toen ik begon volgde ik eigenlijk alleen de zwemtrainingen maar, vooral omdat het zwemonderdeel mij goed af ging.

Na ongeveer een jaar begon ik ook met wielrennen en hardlopen, en af en toe deed ik ook een wedstrijd mee. Na een jaar of twee wedstrijden te doen, ging het steeds beter. Ik kon aardig mee met de voorsten, maar er was één onderdeel waar ik nog veel tijd verloor op de rest. Het fietsonderdeel. Om sneller te worden op het fietsonderdeel besloot ik om in 2005 lid te worden die de wielervereniging Terheijden.

In het voorjaar van 2006 reed ik voor het eerst een paar keer op zaterdagmiddag mee. Die trainingen bevielen best goed, en na een paar weken kon ik al redelijk bijhouden. Ook deed ik in 2006 al een paar trimcompetitie wedstrijden mee. Tijdens mijn triathlon en duathlons kon ik nu ook op het fietsonderdeel goed mee met de rest. De progressie die ik door de trainingen boekte, leverde mij een tweede plaats op tijdens het NK duathlon eind 2006.

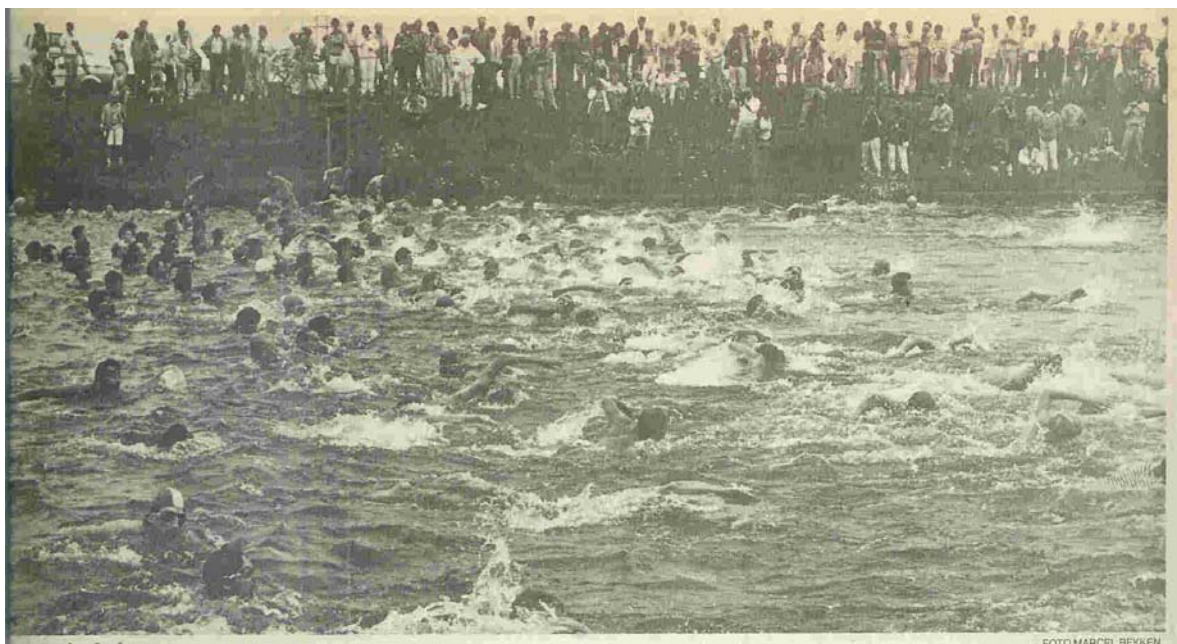
Ik begon wielrennen steeds leuker te vinden, ook omdat het nu mijn sterkste onderdeel was geworden. De zwemtrainingen op dinsdagavond liet ik schieten om mee te kunnen fietsen op het rondje Slingerdreef. Vanaf 2008 kon ik tijdens het clubkampioenschap, de kermiskoers en de trimcompetitie wedstrijden ook mee strijden voor de ereplaatsen. Dat motiveerde me om meer te gaan wielrennen. Het jaar erna ben ik op zondag een aantal BWF wedstrijden mee gaan rijden. Hoewel ik zondags meestal pas heel “vroeg in de ochtend” op bed lag na het uitgaan, kon ik het toch opbrengen om, om 12.00 aan de start te staan bij de BWF wedstrijden. De BWF wedstrijden zijn mij goed bevallen, en volgend jaar ga ik zeker proberen om goede uitslagen te rijden.

Wat ik naast koersen en tijdrijden ook graag doe, is in de bergen fietsen, en dan niet alleen in “de Bergen”. Zo ben ik dit jaar met pa vier dagen naar de Franse Alpen geweest. We hebben daar de eerste drie dagen over bergen zoals, La Bérarde, Col de Sarenne en de Col d'Izoard gefietst. Voor de vierde dag was het programma een tandje zwaarder. De vierde dag hebben we La Marmotte gereden. Het hele jaar had ik nog niet meer als 80 km gefietst op één dag, maar nu stonden er 174 kilometers op het programma. En de Col du Glandon, Telegraphe, Galibier, Lauteret en Alpe d'Huez zijn nu niet de minste bergen. Totaal hebben we die dag 212km gefietst, want we moesten ook nog terug naar het wielhotel. Hoewel het een zware dag was, beviel het mij zeer goed.

Een week of twee nadat we terug kwamen uit de Alpen was het kermis in Terheijden. En dat betekent dat er weer een kermiskoers verreden wordt. Overcompensatie werkt schijnbaar echt, want zelfs na veel te veel gereageerd te hebben op mogelijke ontsnappingen tijdens de koers, kon ik nog een aardige sprint afleveren, en zo Kermiskoning worden.

Voor 2010 staat weer veel fietsen op het programma. Alle wedstrijden van de wielervereniging staan er ook weer op, net zoals een aantal BWF wedstrijden. En ook alle feestavonden van de wielervereniging staan weer op de planning, want dat hoort er natuurlijk ook bij.

“De Koning (2009)”

Trainen met de wielclub

Sinds 1984 ben ik lid van wielervereniging Terheijden. In die jaren heb ik talloze malen getraind op de diverse rondjes die we als vereniging kenden en kennen. Een van de bekendste voor iedereen die weleens in Terheijden op de fiets gezeten heeft, is natuurlijk het beroemde, of moet ik zeggen het beruchte, rondje Slingerdreef. Op dinsdagavond 54 kilometer. Soms diep jezelf in het rood rijden en zelfs door rood rijden. In ieder geval zo hard als je kunt om de sterkste van de avond te zijn. Dat mensen achterblijven met een lekke band of ander ongemak daar treur je niet om. Nee, er telt maar één ding en dat is zo snel mogelijk weer in ons mooie dorp terug te zijn!

Maar 40 jaar WVT geeft ook de mogelijkheid om terug te kijken op alle trainingsparcoursen die we hebben gehad. Te beginnen bij het zaterdagavondrondje Haagse Beemden, toen nog onbebouwd en ook iets voor mijn tijd. Vervolgens het rondje op de Noord, het rondje bij Made, het rondje bij Den Hout en tot slot het wielersparcours in Breda. Ik kan ze niet allemaal beschrijven omdat ik van de redactie maar 'n half A4 tje vol mag schrijven. Vandaar dat ik er herinneringen op wil halen van het rondje op de Noord. Vele lezers herinneren het zich vast nog wel. Op zaterdagavond rond 18.30 een ronde langzaam en dan 4 rondes op tempo, soms gehinderd door gesloten spoorbomen, en afsprinten bij de Ridder. Maar het element van fietsen wat me uit die periode het meest is bijgebleven is de ploegentijddrit! Enkele renners werden aangewezen en zij mochten dan uit de overgebleven renners een keuze maken wie hun ploegje mocht versterken. Dus ja, de minderen onder ons, zoals ik, werden altijd als vulling als laatste gekozen. En vervolgens reden we dan 4 rondes knoert hard kop over kop. Achter de rug van anderen proberen te plakken aan het wiel want je moest met minimaal 3 renners aan de streep komen. Ik was blij dat de spoorbomen in één ronde dicht waren, maar gezien het gefoeter om me heen was ik de enige die daar blij mee was. Gelukkig kreeg je daarvoor enkele seconden bonificatie. Als ik ergens in mijn begintijd als fietser heb leren afzien, was het wel daar....op zaterdagavond op het viaduct aan de Bredeweg.

Ad Brenters

Zomaar een dag... (ergens in de zomer van 1984)

Zaterdagochtend verzamelen bij de Bon Bini Bar. Tegen Niels Schrauwen is een kwartiertje gelogen, anders komt hij te laat. Iedereen houdt altijd rekening met 's Niels kwartierke. Henk Rasenberg gaat de ploegleiderswagen van Rasenberg auto's al vroeg ophalen en aftanken.

Traaise hoop in bange dagen moet vandaag een klassieker rijden in de buurt van Spa - Remouchamps (Belgie). De KNWU Junioren Tenoren van WVT moeten daarom voor dag en douw uit de veren. Joost Engelen belt als eerste aan voor een bakske koffie bij gastvrouw Riet. Hans Rasenberg is er al, want die woont bij de Bar, en is dus automatisch nog eerder. Respectievelijk volgen Rene van Gils, Corne Rombouts, Corné en Adri Voogt en Joske van Ginneken. Ad Nuiten komt supporteren door goed te kijken hoe die jonge gasten hun tas inladen en het materiaal op dak van de Rasenberg Auto bevestigen met rotte toeclipsriempjes. Gebroeders Piet en Toontje Voermans gaan mee als respectievelijk begeleider en chauffeur. Alles is ingepakt. Weet den Niels van het 's Niels kwartierke toch een half uur te maken. Hup rijden naar het verre Belgie.

Bij Luik komen we drie keer voorbij hetzelfde kruispunt. Dat gaat goed. Als dat zo doorgaat, zijn we te laat voor de start.

Maar nee hoor. Mooi op tijd voor vertrek. Na een half uur koers moet Hans al lossen. Toontje roept: "kruip maar achter een geparkeerde wagen en dan de volgende ronde weer aansluiten". Wel, die wijze raad werd meteen opgevolgd. Ook meerdere malen en door meerdere personen van WVT.

"We laten ons de kaas niet van het brood eten zo ver van huis!". Zelden is er een advies van een Coach zo zuiver uitgevoerd. Wijze raad mag daarom nooit onderschat worden. Uit een rennersveld met namen als Edwig van Hooydonk, Johan Museeuw, Jo Plankeaart en vele anderen, weten de tenoren van WVT met de prijzen naar Traaie terug te keren. "Uglö, Rombôts, Schravrié, Rassbergé, Van Gillèz, Ginècänt. Errete! Set ton fine course!! Tu à disqualificé!!"

Wij versonden er niks van. Maar eenmaal 's avonds trokken we onze enveloppen open en keken bij 't Barreke of de Stee ook niet op een rondje meer of minder.

Hans Rasenberg.

Geert van Tetering

Bolderik 5
4844 RL Terheijden
Tel. (076) 593 19 27

Leve het uniform!

Het heeft volgens velen wel iets. Als trainingsmaatjes eenzelfde shirt aan doen zodat duidelijk is dat je bij elkaar hoort. Verenigingen streven dan ook al vlug na de oprichting naar gelijke kleding voor de leden. Het eerste shirt van WV Terheijden was wit met zwarte blokken (zoals destijds de Peugeot ploeg had). Enkele jaren geleden is dit ontwerp opnieuw binnen onze club gebruikt. Later volgden vele ontwerpen met vele tinten rose. Ze waren herkenbaar; die mannen van Traaie.

Er kan echter ook een nadeeltje aan zitten.

Na een wedstrijd waren enkele van onze leden flink “blijven plakken”. Ze liepen van het ene cafe naar het andere etablissement. De genuttigde drankjes veroorzaakten bij een van hen gereduceerde hersen-activiteit plus aandrang tot urineren...

De persoon in kwestie besloot over te gaan tot wildplassen. (Al was dat woord toen nog niet uitgevonden).

Slenterend over de stoep vond hij een geschikte plaats voor die criminele activiteit; de gevel van een huis. Helaas voor onze zeikerd werd dit gezien door de bewoner. Deze was er geheel niet van gediend en besloot handelend op te treden. Waarschijnlijk had hij een regenton achter in de tuin want al vrij snel kwam hij aangestormd met een emmer water. Deze gooide hij, zonder te twifelen, over de wielrenner op de stoep. Wat hij niet wist: de wildplasser had tegen die tijd zijn blaas al gelegegd en was verder gegaan. Zijn maat, in dezelfde kleren, was achter hem aan komen lopen....

Lotgenoten?

Groot was het geluk!

Hij kon het bijna niet geloven; Zijn naam werd afgeroepen; hij had de hoofdprijs gewonnen in de loterij van de wielclub. Met 1 lot! Op het zojuist uit “de hoge hoed” getrokken tegenlot stond het te lezen: Jack van Dongen Wagenberg. Als jonge wielrenner, die toch af en toe ook wel eens uit wilde gaan, had hij minimaal geïnvesteerd maar zou toch met de maximale opbrengst naar huis vertrekken: wat een geluk!

Groot was de ontzuivering!

Een naamgenoot uit hetzelfde dorp was de werkelijke winnaar....

Ronde van Vlaanderen 1989

(Toerklasseker Tocht der Flandriens)

Adrie Kuijlen, Roel Eland, Leon, Jan en Ronnie van Tetering gingen voor totaal 18 heuvels en 38 km aan kasseistroken over totaal 242 km deze uitdaging aan.

Ik had het voorrecht om als volgwagenchauffeur mee te kunnen en hierbij zeer onder de indruk te geraken van het Vlaamse landschap en het zware parcours.

Zelfs in de auto was het afzien.

Het was een mooie dag en alle vijf reden sterk en waren aan elkaar gewaagd.
Met nog 6 km te gaan leek de finale te beginnen en vanuit de volgwagen ook goed te volgen. Helaas werd de strijd voortijdig beslecht voor Jan van Tetering.
Aan zijn benen lag het niet, de lucht bleef ook in de banden, alle draaiende onderdelen op de fiets bleven keurig functioneren en toch was het ineens helemaal over.
Zijn zadelpin brak en Jan was out of competition.
Jammer, zo dicht bij de meet en dan zoiets lulligs. En aan gebrek aan onderhoud kan het bij Jan niet hebben gelegen, maar met zo'n parcours kan zoiets toch gebeuren.

Nico de Laat

Een goede prestatie verdient een bloemetje, nietwaar ?

De tijdrit.

Eens, heel lang geleden, reed Jan van Tetering nog mee in de competitie ritten en werd er dus door anderen gejureerd. Door een of ander misverstand kreeg ik op een zondagochtend de stopwatch in de handen gedrukt. Wieske Kuijlen was mijn liefvallige assistente; zij deed de administratie. De tijdrit ging over “twee rondjes bos” oftewel ongeveer 20 km. Het regende en waaide; de jurywagen was een Honda Civic; afzien dus.

Nu is “klokken” niet moeilijk; twee maal je duim buigen en je taak zit er op.

De cijfers die dan in beeld zijn geef je door aan de schrijver en als je dit bij alle deelnemers hebt gedaan is de uitslag alleen nog een kwestie van de getalletjes in de juiste volgorde zetten.

Het wordt pas een probleem als je onpartijdig wil zijn en er blijken twee van je broers de bovenste plaatsen te bezetten. Volop commentaar van de overige rijders uiteraard. Dat probleem wordt nog veel groter als de cijfers precies 0,01 seconde (het kleinst meetbare verschil) te zien geven. De ene broer laat je heilig verklaren en de andere dreigt met “een-watjekou-van heb-ik-me-jou-daar”.
Het kan toeval zijn maar men heeft me daarna nooit meer gevraagd voor die functie.

Ronnie van Tetering

Ook bij de rollenwedstrijden,
gehouden bij 't Centrum,
du Commerce en bij de Dorpsherberg,
moest er worden geklokt.
Hier noteert onze eerste
voorzitter, Jo Hoogveldt,
de tijden.
De klokkers waren destijds
Nico Rasenberg en Jan van Tetering.
Speaker was Henk Rasenberg en de
man in actie is Cor van Gool.

Hoe word je lid van een wielervereniging

In 1995 heb ik een mountainbike aangeschaft, waarmee ik de eerste tijd zelf maar een beetje rond reed in het bos. In het najaar kwam ik erachter dat er door de WVT-leden op zaterdagmiddag in de bossen rond Dorst getraind werd. De eerste paar keer moest ik wel erg mijn best doen om bij te blijven, maar uiteindelijk kreeg ik de smaak te pakken.

Die winter ben ik lid geworden van de wielervereniging. Als je iedere week meerijdt, dan moet je ook maar lid worden, dacht ik zo.

Een racefiets had ik natuurlijk ook (die heb je nou eenmaal nodig voor een triatlon) en dus moest er ook deelgenomen worden aan de trimmerscompetitie 2006. Mijn allereerste wedstrijd op de racefiets duurde ongeveer 300 meter. In de eerste bocht bij de kassen werd ik gelost. Rechtdoor rijden op de racefiets kon ik aardig. Bochten, dat was het grote probleem (en dat zou nog heel lang zo blijven) Zo ben ik de vereniging binnen gerold. En als je dan eenmaal lid bent, blijf je vanzelf hangen.

De WVT is nou niet bepaald een strak georganiseerde club. Op de jaarvergadering wordt wel eens gesproken over plannen voor de toekomst, of over hoe belangrijk het is om meer jeugdige leden aan te trekken. Uiteindelijk blijven we toch vooral een groepje mannen (en een enkele dame) dat fietsen leuk vindt en vooral niet te fanatiek en niet te serieus wil worden.

Een mooi voorbeeld hiervan is, dat het nog nooit gelukt is om vijf WVT-leden samen te laten rijden, die dezelfde clubkleding dragen. De belangstelling van de leden van onze vereniging loopt nogal uiteen. Dat is nou juist zo leuk. Er zijn altijd wel een paar clubleden die samen ergens voor warmlopen; Veldtoertochten, Limburgs Mooiste, een baanclinic in Amsterdam, BWF-koers, de klassiekerweek, een “-tig cols brevet” of de ploegentijddrit in Gilze.

Voor elk wat wils en vooral niet teveel verplichtingen.

Zo moet het nog maar een tijdje blijven wat mij betreft.

Gert-Jan Verduijn

Hoogveldt

- ◇ sanitair
- ◇ centrale verwarming
- ◇ loodgieter
- ◇ dakbedekking

Loodgietersbedrijf

Raadhuisstraat 40,
4844 AE Terheijden
fax 076 - 593 41 89

Tel. 076 - 593 12 55

Ons moeder.

Een oorlog heeft geen moeder en een sportvereniging heeft geen moeder. Dat is onzin. Maar als onze club een moeder zou hebben, dan was dat zonder enige twijfel Riet Rasenberg. Zij kreeg immers, vanaf het begin, vele jaren al onze renners over de vloer. Haar bar was onze huiskamer en haar huiskamer was soms onze bar. Soms moest ze zelfs op de racefiets klimmen om een ploeg compleet te maken voor de zaterdagavond rit. Lief en leed werd met haar gedeeld. Vaak ook werd er “als een stel kleine jong” gekibbeld aan de toog. Regelmatig moest ze er wat van zeggen. Een rake opmerking was altijd voldoende om de mannen van het eerste uur weer tot de orde te roepen. (“*Wat nou tactiek...? ha! Ga maar trainen, gij!*”) Later werd er vaak vanuit de Molenstraat vertrokken naar de koers. Bij de koffie was er, behalve een koek, ook altijd wel een aanmoediging of belangstelling voor andere zaken. Ook door haar was de club “thuis” bij de bar.

Er was nog iets wat ze heel goed kon: een koud buffet maken. Al dagen voor de jaarlijkse feestavond begon ze aan de voorbereiding. Vele, vele uren stond ze in de keuken. Het zag er altijd weer perfect uit en de smaak was nog beter! Het was eigenlijk zonde dat het vervolgens in een mum van tijd in die grote monden werd gestopt.

Sponsors. **Marino**; deze stukjes tekst kunnen naar believen ergens tussen worden gezet.

Weet u dat de **Rabobank** al vele jaren een zeer gewaardeerde sponsor van wielervereniging Terheijden is? Mede hierdoor kunnen we bij activiteiten vaak jeugdige deelnemers gratis laten starten.

Garage van Riel staat onze club al jaren bij door sponsoring; financieel en vaak ook door bv. een auto ter beschikking te stellen.

Niet alle jonge wielrenners zijn bereid om dingen te leren van ouderen; om iets van ze aan te nemen. Iemand die al heel lang een steentje bijdraagt, was in zijn actieve carrière wel een echte **aannemer Corne Dudok!**

Onze wielerronde krijgt steun van **Auto Lico**. Als u op zoek bent naar onderdelen voor uw auto kunnen ze ook u van dienst zijn.

Onze club staat als een huis! Zoiets begint bij **architecten bureau B&B**. Zij tekenen al jaren voor sponsoring van onze evenementen.

We hoeven het al niet eens meer te vragen; **Konstructie bedrijf P. Vermunt** staat altijd voor ons klaar met een leuke bijdrage in de kosten.

Eens hadden ze een jeugdige wielploeg bij de BWF en we mogen nog steeds langskomen voor sponsoring bij **Verdaasdonk Perkplanten**.

Stel dat u zin hebt in iets lekkers. Bij **de gulle Bottelier** staat het al voor u klaar. (Net zoals zij ook altijd klaar staan voor een donatie aan onze club).

Bij **cafe Ons Thuis** weet men wat er nodig is voor een wielervedstrijd:
Wat financiële hulp aan de organisatie en een lekker glaasje bier naderhand.

Elk jaar krijgen we weer een fijne ondersteuning van **cafe de Ruif in Wagenberg**.

Bij **Vervelde** in Hooge Zwaluwe hebben ze niet alleen containers en PVC-materialen.
Ze hebben er ook verstand van wielrennen en dus helpen ze onze club een handje.

De allereerste wielervedstrijden in Terheijden (al ver voordat onze club geboren was)
startten vanuit het cafe dat nu **“De zevende hemel”** heet.
Nog steeds draagt men daar de sport daar een warm hart toe en een \$teentje bij.

Bij **'t Barreke** is het allemaal begonnen... Onze clubschooier krijgt daar dan ook
altijd een bijdrage aan de wielerronde (en een heel lekker pilske).

De BWF ronde wordt al vele jaren financieel geholpen door **cafe – zaal Ligthart** in
Lage Zwaluwe.

Een renner moet goed eten en goed drinken. **Cafe / cafetaria 't Markkantje** doet elk
jaar bovendien nog een aardige duit in het zakje. Wat wil je nog meer?

Onze jaarlijkse wielerronde kan bij **Super de Boer** altijd terecht voor een financieel
duwtje in de rug. Grote klasse!

Al ruim voordat de winnaar de bloemen ontvangt, heeft **Jongejans** zijn sponsoring
aan de club geregeld.